

Sir Winston Churchill
(1874-1965)

Fiind unul dintre cei mai importanți lideri ai secolului XX, sir Winston Leonard Spencer Churchill și-a început cariera drept corespondent de război (în cadrul războiului cu burii). Devenind celebru după capturarea și eliberarea sa de către inamic, s-a lansat în politică, fiind ales în Partidul Conservator, la zece luni după întoarcerea sa de pe front. În 1904 are să se alăture Partidului Liberal, urmând să fie numit în repetate rânduri (din 1906) ca ministru de război. Este din nou primit în cadrul Partidului Conservator, în 1927, devenind liderul acestuia, în 1940. În același an, Churchill a devenit șef al guvernului de coaliție, păstrându-și funcția până la sfârșitul celui de-al doilea Război Mondial.

**Lord Edward Frederick
Lindley Wood Halifax**
(1881-1959)

Introducere

După înfrângerea Franței, în iunie 1940, Anglia a înfruntat singură forțele Axei. Țările ocupate nu mai credeau într-o victorie a Aliaților. Era greu de înțeles cum ar fi putut armata britanică, cu un efectiv redus, să înfrunte formidabila forță a Wehrmachtului, nemaînvinsă până în acel moment.

Calea diplomatică

Winston Churchill a acționat pentru redresarea țării sale, reunind în cabinetul său, pentru a-i da mai multă forță în fața Parlamentului, pe toți șefii opoziției. La 19 mai, când trupele germane au ajuns la Sedan, Churchill realizează eventualul pericol la care era expusă Anglia, în cazul în care rezistența franceză ar fi cedat. Astfel, primul ministru face pregătiri intense în vederea începerii bătăliei Angliei: ordonă construirea unei serii întregi de fortificații pe coasta britanică și concentrează pe insulă toate avioanele disponibile ale **Forței Aeriene Regale** (Royal Air Force- **RAF**).

Adolf Hitler spera să încheie pacea cu Marea Britanie, până la 1 iunie. Însă negocierile de pace secrete cu Anglia nu au avut nici un rezultat. Astfel, la 2 iulie dictatorul german a ordonat generalilor săi să pregătească invazia Britaniei. Planul debarcării a primit denumirea de „**Seelöwe**” (Leul de Mare). Directiva nr. 16, de invazie, a fost semnată la 16 iulie, Hitler menționând că „*Pregătirea întregii operații trebuie să fie terminată către jumătatea lunii august*”.

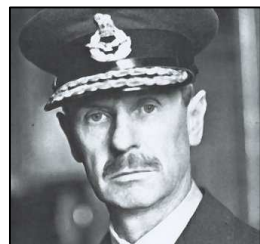
Pe data de 19 iulie, înainte de stabilirea datei operațiunii, Hitler, în cuvântarea ținută cu ocazia victoriei în războiul de vest, face un apel demagogic către guvernul britanic, pentru găsirea unei căi de restabilire a păcii. A doua zi, răspunsul guvernului britanic a fost transmis de lordul **William Halifax**: „Germania va obține pacea numai dacă va evacua toate teritoriile ocupate, va reinstaura toate libertățile pe care le-a distrus și va da garanții pentru viitor”.

Adolf Hitler
(1889-1945)

Calea războiului

Șefii de armată a lui Hitler – **Keitel, Halder și Jodl** – au luat decizia de a trimite, înainte de toate, un corp expediționar, o angajare directă cu forța navală britanică fiind mult prea riscantă. Astfel Înalțul Comandament German deplasează pe Canalul Mânecii 40 de divizii, împărțite în trei grupe. Armata terestră hotărăște să debarce pe un front de 300 de kilometri, pe țărmul Angliei de Sud-Est. Însă **Kriegsmarine** (marina germană), considerând imposibil transportul unui număr atât de mare de oameni, opinează pentru un front de 100 de kilometri.

Sir Hugh Caswall
Tremeneere Dowding
(1882-1970)

Sir Keith Rodney
Park
(1892-1975)

Sir Trafford Leigh
Mallory
(1892-1944)

Astfel, datorită unui conflict de opinii, Hitler a luat decizia ca invazia să fie amânată până când forța aeriană britanică va fi distrusă. Directiva 17, semnată la 1 august 1940, menționa începera acestei ofensive la 6 august și încheierea victorioasă la 21 septembrie.

Pe 12 august 1940, sub numele convențional „**Adlertag**” (Ziua Vulturului), Luftwaffe (aviația germană) dezlănțuie bătălia aeriană contra Angliei. Luftwaffe și-a început bombardamentul asupra stațiilor radar, fabricilor de avioane și aeroporturilor britanice. În cursul celor 3 raiduri de lungă durată, din acea zi, stațiile radar și aeroporturile au fost grav avariate, iar 13 avioane ale RAF au fost distruse. Însă Ziua Vulturului s-a încheiat, de asemenea, cu 46 avioane germane doborâte.

Atacul va fi urmat de raiduri zilnice asupra Angliei atingând punctul culminant în 7 și 15 septembrie.

Luftwaffe dispunea, pentru această bătălie, de aproximativ 1200 de bombardiere (**Stucka** și **Heinkel**) și 734 de avioane de vânătoare (**Messerschmitt BF. 109** și **ME. 110**). Sub înalta comandă de *Reichsmarschall* a lui **Göring**, mareșalul **Kesselring** conducea de la Bruxelles Flota a 2-a aeriană, iar mareșalul **Sperrle**, de la Paris, Flota a 3-a.

RAF, comandată de **sir Hugh Dowding**, avea 700 de avioane de vânătoare și 471 de bombardiere. În ciuda inferiorității numerice, englezii dețineau avantajul de a fi mai aproape de propriile aeroporturi, pe când avioanele germane puteau survola cerul Angliei doar o jumătate de oră înainte de a zbura înapoi la baze. RAF beneficia, de asemenea, de un sistem radar eficient precum și de informațiile dobândite de agenția de spionaj **Ultra**. Hugh Dowding, bazându-se pe avioanele de vânătoare **Hawker Hurricane** și **Supermarine Spitfire**, superioare avioanelor inamice prin armament și mânăuire, i-a cerut lui Churchill ca o forță indispensabilă de minimum 52 de escadrile să fie asigurată pe întreg parcursul conflagrației.

Drept rezultat al razei limitate de acțiune a forței aeriene germane, luptele erau purtate mai ales deasupra părții sudice a Angliei. Această zonă se afla sub protecția Comandamentului de Război nr. 11, condus de **Keith Park**, și a Comandamentului de Război nr. 12, condus de **Trafford Leigh-Mallory**. Totodată era primit sprijinul escadrilelor aflate în comitatele din est.

Bătălia Angliei a avut patru faze importante.

Prima fază a avut loc între 8 și 18 august, constituind-o ofensiva Luftwaffe asupra convoaielor și porturilor, marcată de raidurile asupra peninsulei Portland și portului Dover. Pierderile au fost de 134 de avioane engleze, 261 de avioane germane și 65000

de tone din forța navală a Angliei.

În **a doua fază** (19 august- 6 septembrie) a avut loc tentativa de distrugere a aviației engleze de vânătoare, pentru a se putea realiza un bombardament sistematic. Are loc primul bombardament asupra Londrei (24 august) și raiduri asupra Birmingham și Coventry (26

Hermann Göring
(1893-1946)

Albert Kesselring
(1885-1960)

Hugo Sperrle
(1885-1953)

august). Churchill, privind flăcările care cuprindeau Londra, a decis: „De mâine **Bomber Command** (Comandamentul de Bombardament) va riposta aidoma asupra Berlinului”.

**Sir Charles
Frederick
Algernon Portal**
(1893-1971)

Pe 25 august, o grupare engleză de 80 de avioane, din care s-au întors 42, a bombardat dur cartierul berlinez „Wilhelmstrasse”. După această ofensivă, comandată de **Charles Portal**, noul lider al Comandamentului de Bombardament, Adolf Hitler și-a schimbat tactica și a ordonat Luftwaffe să își schimbe ținta, de la fabrici, aeroporturi și porturi la obiective civile. În această perioadă, Germania a înregistrat mult mai multe pierderi.

A treia fază a Bătăliei Angliei (7 septembrie-5 octombrie) a fost marcată de Războiul-Fulger (**Blitzkrieg**), constituit din cele 38 de raiduri asupra Londrei, comandate de Göring, urmând sfatul lui Kesselring. Această tactică s-a dovedit a fi catastrofică pentru Luftwaffe. Pe 15 septembrie, avioanele de vânătoare britanice au atacat direct două valuri de bombardiere germane, evitând lupta cu avioanele de escortă, producând o pagubă de 56 de aparate de luptă pentru Axă. Această luptă a reprezentat începutul declinului Germaniei în bătălia pentru cucerirea Marii Britanii. La 17 septembrie Hitler a amânat planul „Seelöwe”. RAF a început să atace flota germană de debarcare, pregătită din 3 septembrie în porturile de la Canalul Mânecii și Marea Nordului, astfel încât, la 21 septembrie 12% din flotă era distrusă.

A patra fază (5- 30 octombrie)- Hitler a decis dispersarea vaselor de debarcare. Deși, până la începutul lunii noiembrie au fost lansate raiduri nocturne ale Luftwaffe, se putea înțelege că naziștii au suferit prima lor mare înfrângere.

Concluzie

Englezii, în confruntarea lor cu Germania lui Hitler, erau conștienți de mijloacele slabe de care dispuneau. Însă, prin idealismul lui Churchill și strategia mareșalului Dowding, de a raționaliza forța armată de care dispunea Regatul, „**Cei Pușini**”, după cum erau numiți piloții în ale căror mâini zăcea

JU.87 Stuka (Germania)

Heinkel HE III (Germania)

Messerschmitt BF.109 (Germania)

Messerschmitt ME.110 Zerstörer (Germania)

Hawker Hurricane (Marea Britanie)

Supermarine Spitfire MK. II (Marea Britanie)

viitorul Angliei, au dat o lovitură umilitoare „Goliathului” reprezentat de Cel de-al Treilea Reich.

Bibliografie:

1. de Launay, Jacques, *Mari decizii ale celui de-al doilea război mondial. 1939-1942. Volumul I.*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1988;
2. Dr. Loghin, Leonida, *Al Doilea Război Mondial. Acțiuni militare, politice și diplomatice. Cronologie.*, Editura Politică, București, 1984;
3. Layton, Geoff, *Germania: Al Treilea Reich, 1933-1945*, Colecția „Acces la istorie”, Editura ALL, București, 1997;
4. *Microsoft World Of Flight*, Exploration Series, Microsoft Corporation, 1995;